

2026/07/05 – Ε' Ματθαίου

«παρεκάλεσαν όπως μεταβή»

Ζούμε σ' ένα εφιαλτικό κλίμα αβεβαιότητας.

Παλαιότερα, ίσως μπορούσαν οι άνθρωποι να επιβιώσουν. Της ζωής όμως η εξέλιξη δυσκόλεψε τόσο πολύ, που έμεινε τελείως μόνος ο άνθρωπος. Μόλις που ανασαίνει.

Η αποστροφή των ματιών από το φανταχτερό θέαμα των εγκοσμίων, δεν θεωρείται πια λύση. Είναι τόσο ο ρυθμός του πυρετού που συμπορεύεται, ώστε να μην επιτρέπει όποια των περιστατικών αντιμετώπιση εξατομικευμένα.

Κι η καμπάνα όλο και χτυπά. Δεν καλεί τώρα σε ακολουθίες θρησκευτικές, μα για κάποιες άλλες εκδηλώσεις. Θυμίζει ίσως του πολέμου τα κανόνια τα οποία δίνουν την εντύπωση πως έχουν σιγήσει, μα οι χειριστές τους είναι κοντά. Με το δάχτυλο στη σκανδάλη. Έτοιμο. Για ν' αποφύγουμε τις όποιες καθυστερήσεις(!).

Δεν παρακολουθούμε τώρα τον πόλεμο στην φαντασία μας την κονίστρα, όπως παλαιότερα με τη βοήθεια ενός βιβλίου. Τον βλέπουμε διαρκώς να αλωνίζει στα παιδικά δωμάτια. Κι η κατάστασή τούτη προβάλλει διαρκώς απαγορευτικές ενδείξεις στην ραστώνη σου τη διακοπή. Και δεν σου αφήνει ούτε λεπτό για ανάσα. Η παγκόσμια, βλέπεις, πραγματικότητα, έχει φωλιαστεί στην αυλή σου μέσα.

Και η ζωή καταβροχθίζεται. Κατακομματιάζεται. Στενεύει. Δεν καταφέρνει, όσο και αν προσπαθεί, να τα χωρέσει όλα.

Και οι ανάγκες σου; Έχουν διευρυνθεί τόσο... Και δεν μπορεί να διακρίνεις τις πρώτες ανάγκες από τις άλλες. Κι όλο βρίσκεις τον εαυτό σου στο άγχος μέσα. Μήπως παραλείψεις καμιά. Ή μήπως την αφήσεις υποτονισμένη στη γωνιά.

Και οι ανάγκες όλο και πληθαίνουν. Και χάνεις τον ύπνο σου σαν δεις ότι κάποια ανάγκη ξεχάστηκε προς στιγμή.

Κι όλα τροχιοδρομούνται με τούτη τη σκοποθεσία.

Οι αξιολογήσεις διαφοροποιούνται.

Κι ο άνθρωπος, δεν αναζητεί.

Έχει κάμει τις μετρήσεις του. Τοποθέτησε τις μονάδες του. Ποιος ο λόγος δηλαδή να τις μετακινήσει;

Ξέρουμε, άλλωστε, πως η ζωή συνεχίζεται και σήμερα όπως και χθες. Έτσι θα είναι και αύριο. Γιατί να θορυβείται λοιπόν;

Οι λεπτομέρειες; Αμελητέα ποσότητα. Δεν υπάρχει λόγος να ξοδεύουμε δυνάμεις. Έχουμε αλλά. Σοβαρότερα θέματα να δούμε.

Μιλούμε για μια αποστέωση. Μια κατάσταση μακριά από όποια συναισθήματα.

Και τα λάθη; Ποια λάθη; Δεν υπάρχουν λάθη. Η ζωή ωραία βαδίζει.

Θυμόμαστε άραγε, όταν βρισκόμαστε σε μια τέτοια Σαχάρα, την περίπτωση των Γεργεσηνών;

Τους λυτρώνει ο Χριστός.

Και αυτοί;

Όχι απλώς δεν Τον ευχαριστούν, αλλά Τον διώχνουν κιόλας!

Υπάρχει χειρότερη άραγε νέκρωση πνευματική;

Καιρός να ξυπνήσουμε...

+ ο π. Γ.